

SARAH MORGENTHALER

Droomman

Moose Springs 2

BAND 1

UITGEVERIJ GLB

Van dezelfde auteur
Droomvakantie

Colofon

Copyright © 2022 voor deze uitgave

Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Deventer

ISBN 9789036440202

NUR 302

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met A.W. Bruna uitgevers, Amsterdam

© 2020 by Sarah Morgenthaler

Oorspronkelijke titel *Mistletoe & Mr. Right*

Vertaling Monique Eggermont en Janine van der Kooij

Alle rechten voorbehouden

Voor meer informatie of bestellen

www.boekenmetgroteletters.nl

*Voor de beste ouders ooit.
Bedankt dat jullie altijd in me geloven.*

Iemand had een gigantische penis in de sneeuw getekend.

‘Anatomisch gezien klopt hij in elk geval.’ Lana Montgomery, onlangs vastgoedtycoon geworden in Moose Springs, in Alaska, hield haar hoofd scheef en keek naar het kunstwerk dat daar zo heel precies op de berghelling was aangebracht.

‘Een sneeuwengel was misschien toepasselijker geweest.’ Ben, haar aannemer, krabde in zijn nek en probeerde zonder succes een professionele toon aan te houden. ‘Het is over twee weken Kerstmis.’

‘Ja, maar dan zou de boodschap niet overgekomen zijn. Die mistletoe is in elk geval een leuk extraatje.’

Niets zond duidelijker het signaal ‘rot op’ uit dan een gigantische penis die naar je toekomstige bouwterrein wees.

Ben blies zijn adem uit in de koude winterlucht, alsof hij probeerde een minachtend gesnuif te verhullen. ‘De locals zijn wel heel consequent, dat moet ik ze nageven.’

De penis veroorzaakte problemen, zoals pe-

nissen nu eenmaal vaak doen. Het kunstwerk was de meest recente in een lange lijst pogingen van de lokale bevolking van Moose Springs om de bouw van een luxe appartementencomplex tegen te houden. De sneeuwpenis verschilde in elk geval verfrissend van haar andere problemen: hier een accountant die geld van het familiebedrijf jatte, daar te weinig opbrengst van een onbezonnen investering, slechte pr van iemand in de familie die over de hele wereld het geld van de Montgomery's met bakken tegelijk over de balk smeed.

Lana's opgewekte benadering van het leven betekende dat ze goed was in dingen gladstrijken, maar opgewektheid hielp niet tegen de fijne kraaienpootjes rond haar ogen of het permanente stressrimpeltje dat zich in haar voorhoofd begon af te tekenen.

Tweeëndertig was te jong om zozeer gebukt te moeten gaan onder de last van haar zware verantwoordelijkheden.

'Ik kan een sneeuwmachine laten komen om de boel te egaliseren,' bood Ben aan.

'Laat het maar een tijdje zo.' Lana glimlachte vriendelijk naar haar aannemer. 'Laat ze hun pleziertje maar hebben. Iemand heeft ontzettend zijn best gedaan om dit voor elkaar te

krijgen zonder gezien te worden, en ik zou het verschrikkelijk vinden om ze teleur te stellen. Bovendien, wie weet wat ze hierna gaan uithalen?’

‘Ze kunnen je niet raken, hè?’

‘Ik ben niet helemáál ongevoelig voor de aandacht.’ Lana pakte wat sneeuw op in haar handschoen. ‘Ik hoop ook dat ze niet al te lang boos op me blijven.’

‘Je hebt dus wel het hele stadje opgekocht,’ bracht Ben haar met een geamuseerde blik in herinnering. ‘Mensen in zo’n kleine stad als deze nemen dat soort dingen niet licht op.’

‘Vastgoedeigenaren hebben politiek gezien veel in de melk te brokkelen in Moose Springs. Maar we kunnen geen appartementen bouwen op een berghelling zonder goedkeuring van de gemeenteraad.’

‘En jij vraagt je af waarom ze je niet mogen.’ Ben verzachtte zijn plagerijtje met een goedmoedige grijns. ‘Geen zorgen. Zodra er wordt gebouwd, raken ze er wel aan gewend... Over een paar generaties of zo.’

Montgomery’s snoven niet verontwaardigd. Tenminste, niet in het openbaar. Wat er op een berghelling met een afbeelding van een penis erop gebeurde, bleef tot die berghelling be-

perkt. ‘Voorzichtig, Ben. Ik bespeur optimisme bij je.’

Ben liet een luide lach horen en gebaarde haar achter hem aan te komen. Ze gooide de sneeuwbal naar het dichtstbijzijnde takje mist-letoe voordat ze terugliep naar haar sneeuwmo-biel. Slippend gleeed ze over de poederachtige sneeuw, totdat ze kans zag in het spoor van Ben terecht te komen. Ze reden om het terrein heen dat de Montgomery Group van het Moose Springs Resort had gekocht, en daarna in een kleinere cirkel tot ze bij de plek uitkwamen waar uiteindelijk haar luxe appartementen ge-bouwd zouden worden.

Sleutelwoord: uiteindelijk.

Bovenaan de to-dolijst voor vandaag stond het checken van de vorderingen op het bouw-terrein. Zoals dat vaker gaat op bouwterreinen, was daar weinig sprake van, van vordering. Tot dusver waren er alleen lange stokken met feloranje plastic vlaggetjes bovenin geplant om de begrenzing aan te geven van wat al gauw de meest riskante onderneming zou worden die Lana ooit was aangegaan.

De appartementen waren bedoeld om de rij-ken en machtigen van over de hele wereld zo-ver te krijgen dat ze hun geld het hele jaar door

in het stadje Moose Springs investeerden, en niet alleen om het jaar tijdens een skivakantie van twee weken. Het idee was dat nieuwe bewoners in hun eigen vakantiewoning van alle gemakken van het resort gebruik zouden kunnen maken.

Als Lana dat stomme complex tenminste kon laten bouwen.

Ze kwamen op het hoogste punt van de berghelling, waar je het mooiste uitzicht op het stadje had. Het meer beneden het Moose Springs Resort was overdekt met ijs, waarop kriskras sporen van sneeuwmobielen en kindersleetjes te zien waren. In het dal stonden kleine huizen knus tussen de dennen dicht bijeen: de woningen en bedrijven en inwoners van Moose Springs. Het levenssap van dit stadje.

Lana hield van Moose Springs zoals ze nog nooit eerder van iets had gehouden. Het had haar hart en ziel gestolen vanaf haar eerste bezoek als klein kind, en ze was vastbesloten om de wankele, op toerisme drijvende economie van het schilderachtige Alaskaanse stadje een stevige boost te geven. Maar dat zij geloofde in waar ze mee bezig was, betekende niet dat de bewoners dat ook deden.

Lana had de hoop nog niet opgegeven om

hen achter haar plannen te krijgen, maar tot nu toe ontving ze heel weinig steun van de bevolking en van haar holdingcompany.

‘Vraag om vergeving, niet om toestemming,’ zei ze bij zichzelf toen ze vaart minderden. Boven het geraas van de motoren uit riep ze naar Ben: ‘Weet je zeker dat we niet eerder kunnen beginnen?’

‘Alleen als we door tweeënhalve meter sneeuw heen willen gaan graven.’

Lana’s zakelijke agenda beperkte de tijd die ze in Moose Springs tot haar beschikking had, maar ze wilde dit project op de juiste manier aanpakken. Maandenlang hadden Ben en zij tot over hun oren in de bouwtekeningen, bestemmingsplannen en een enorme hoeveelheid bureaucratische rompslomp gezeten. Ze had gehoopt dat ze inmiddels meer vorderingen gemaakt zouden hebben.

‘Ik dacht dat het heel normaal was om in Alaska ’s winters te bouwen,’ zei ze.

‘Jawel, als je een nieuw dak wilt of een keuken wilt verbouwen. Niet bij zo’n monsterklus als deze. Luister,’ zei Ben, ‘het is niet onmogelijk, maar de kosten om de bodem bouwklaar te maken zijn torenhoog en we kunnen pas materiaal hierheen krijgen als de toegangswegen

breder gemaakt worden, en geasfalteerd. Ooit geprobeerd om een volgeladen vrachtwagen met zwaar materieel over een onverharde weg te rijden?’

‘Je hebt gelijk. We wachten tot het voorjaar.’ Toen Ben zijn mond wilde opendoen, vervolgde Lana: ‘Tot het begin van het voorjaar. Ik wil dit zo snel als menselijkerwijs gesproken mogelijk is voor elkaar krijgen. En Ben? Als je tijdelijke krachten gaat werven, neem dan alsjeblieft zo veel mogelijk locals in dienst. Dat bespaart ons dagloon.’

Hij wierp haar een blik toe alsof hij wel wist hoe de vork werkelijk in de steel zat, maar corrigeerde haar niet. Haar aannemer wist namelijk precies waarom ze wilde dat de lokale bevolking baat zou hebben bij de banen die dit project met zich mee zou brengen.

Ze was echt dol op Moose Springs. Wat de wetenschap dat ze daar een hekel aan haar hadden alleen maar erger maakte.

In de verte hing een zware wolk rond de hoogste bergtop, die op minder heldere dagen dan vandaag gewoonlijk aan het zicht onttrokken werd.

‘Mount Veil ziet er vandaag wel bijzonder onheilspellend uit,’ merkte ze op om tijd te rek-